

Viatjar sense diners

A la recerca d'una economia humanitzada

Andreu Tixis Bonshoms

Tutor extern: Enric Faura
Tutor intern: Daniel Serra
Codi UPF: EDC03
Curs 2017 - 2018

“Hola, me llamo Marco y soy un hombre libre, aunque para vuestro mundo solo sea un error.”

Home sense sostre milanès

1- Introducció	Pàg. 4
2- Motivació de l'estudi	Pàg. 5
3- L'intercanvi humà	Pàg. 7
3.1 Encontres Espontanis	Pàg. 7
3.2 Plataformes	Pàg. 8
4- Una vida senzilla	Pàg.9
4.1 Com aconseguir menjar?	Pàg. 10
4.1.1 El Dumpster Diving/ Table Diving	Pàg. 10
4.1.2 Recórrer al que t'ofereix la natura	Pàg. 10
4.1.3 Demanar menjar	Pàg. 11
4.1.4 Ser imaginatiu	Pàg. 11
4.2 Com aconseguir allotjament?	Pàg. 12
4.3 Com aconseguir el transport?	Pàg. 12
4.4 Com aconseguir altres béns materials?	Pàg. 13
5- Organitzacions que van més enllà del benefici individual	Pàg. 13
5.1 Temples religiosos	Pàg. 14
5.1.1 Els Mandir (Hinduisme)	Pàg. 14
4.1.2 Els Gurdwara (Sikh)	Pàg. 14
5.2 Ashrams	Pàg. 15
5.3 Organitzacions No Governamentals	Pàg. 16
5.3.1 Little Flower Mercy Home	Pàg. 16
5.3.2 Semilla Para El Cambio	Pàg. 17
5.4 Comunitats Atuosostingudes	Pàg. 17
5.4.1 Rainbows Gathering	Pàg. 17
5.4.2 Goamazing	Pàg. 17
6- Part pedagògica: aprenentatges i el trencament del diner	Pàg. 18
7- Crítica a la societat actual	Pàg. 20
7.1 Amor vs Por	Pàg. 20
7.2 Pensaments i imatges	Pàg. 21
7.3 La destrucció del Jo	Pàg. 21
8- Conclusions Finals	Pàg. 24
9- Bibliografia	Pàg. 26
Annex 1: Què significa tenir una ment senzilla d'acció i de pensament?	Pàg. 27
Annex 2: Recorregut dels viatges (Agost 2017 – Desembre 2017)	Pàg. 29
Annex 3: Premsa Ultra Internacional	Pàg. 30
Annex 4: Fotografies	Pàg. 31
Annex 5: Agraïments	Pàg. 32

1- Introducció

L'acceleració de l'economia i la falta d'humanització del món en què vivim es tradueixen en grans desigualtats i desastres humanitaris i posen de manifest la poca importància que li donem a les altres persones i al nostre planeta. Aquesta manca d'humanització és l'inici de tots els problemes econòmics i socials que ens han anat acompanyant al llarg de tots els temps.

Aquest treball analitza les diferents maneres de portar una vida senzilla i les seves conseqüències donant prioritat a l'intercanvi humà en comptes de donar-la a l'intercanvi monetari. L'objectiu és demostrar els avantatges d'una economia desaccelerada i col·laborativa donant valor a la propietat compartida, la reutilització de recursos i la reducció del consum.

La hipòtesi del treball és que l'arrel dels desastres humanitaris econòmics i socials de tots els temps provenen del propi ésser humà i són una conseqüència del mal enfocament que li donem al nostre estil de vida.

Per donar una resposta satisfactòria, cal demostrar que el diner i el béns materials no aporten felicitat sinó que són la qualitat en les relacions humanes. També cal analitzar d'on prové l'ambició humana i el seu egocentrisme individual.

L'estructura del treball és la següent: primerament, explico la motivació de viatjar sense diners. En segon lloc, li dono valor a l'intercanvi humà en comptes de donar-lo al monetari. En tercer lloc, poso èmfasi a tenir una mentalitat senzilla i a com poder viure amb molt pocs recursos. En quart lloc, analitzo organitzacions que van més enllà del benefici individual o de la pròpia organització. En cinquè lloc, menciono els aprenentatges del viatge. Seguidament, faig una crítica psicològica a l'ésser humà. Finalment, ofereixo les conclusions més rellevants del treball.

2- Motivació de l'estudi

Actualment som en un món on el progrés tecnològic ha arribat a cotes difícils d'imaginar anys enrere. No obstant, sembla que estem estancats o retrocedint en els aspectes més humans de la nostra societat. El ritme de producció i consum frenètic, juntament amb un excés de competència, ha portat a que puguem considerar que ens trobem davant d'una economia accelerada on la gent no gaudeix de temps per dedicar-lo a un mateix o a les persones del seu voltant, a créixer interiorment i a cuidar l'intel·lecte. Estem en un món on les feines han deixat de ser vocacionals, on la pròpia inèrcia del sistema ens ha portat a estar sotmesos a aquest ritme desmesurat per poder sobreviure i no quedar-te enrere. Però, realment porta a algun lloc aquest ritme frenètic desproporcionat? Val la pena el sacrifici i l'esforç que hem de dedicar diàriament per satisfer unes necessitats materials que ni tan sols necessitem?

La petjada ecològica que estem deixant, el racisme, les marginacions socials, les desigualtats, les situacions polítiques que es tradueixen en violència al carrer, la poca solidaritat, la crisi de valors, el consum d'antidepressius o el fet de que existeixi fam al món en ple segle XXI, entre d'altres molts problemes, em van portar a qüestionar-me el següent: ens hem plantejat algun cop les bases del nostre sistema? Es podrien plantejar d'alguna manera diferent? D'on prové tanta violència?

És en aquest moment on va començar la meva recerca cap a alternatives en què pogués satisfer les meves necessitats bàsiques i a la vegada dedicar temps a mi mateix, a la gent que m'envolta i al meu creixement personal. Vaig voler explorar les alternatives més humanitàries basades en crear valor, no en béns materials sinó en les relacions humanes, que sembla que, en definitiva, és el que ens acaba aportant felicitat a les nostres vides.

Vaig voler descobrir l'impacte material i no material de portar una vida senzilla on prioritzés l'intercanvi humà en comptes del monetari. On es minimitzessin les meves possessions i comoditats a allò estrictament necessari; el menjar, l'allotjament, el transport i alguns béns materials

En base a aquest objectiu vaig emprendre una sèrie de viatges on tot el que duia a sobre era la meva motxilla, una mica de menjar (l'entrepà de la mama) i una suma simbòlica de diners (10 €) per ajudar-me en l'inici del meu viatge amb la intenció que aquest estil de vida sense diners fos sostenible a mitjà i a llarg termini.

Primer de tot m'agradaria aclarir que en cap moment es tracta d'una crítica a l'ús del diner, ja que aquest és una eina que facilita l'intercanvi enormement. El fet d'iniciar el

viatge amb pocs diners representa el simbolisme de començar de zero. Aquest fet suposa un trencament amb les lleis actuals que governen l'intercanvi econòmic, que són la recerca del benefici individual traduït en acumulació material.

És per això que sí que acceptaré diners d'altres persones ja que ajuden a solucionar situacions on hi ha restriccions intertemporals¹. Tanmateix, m'agradaria ressaltar que l'ús del diner acostuma a crear una barrera entre els dos individus que estan fent un intercanvi, reduint la interacció de les dues parts i deshumanitzant-lo.

M'agradaria afegir que aquesta manera de viatjar suposa una confiança i dependència absoluta en les persones que et vas trobant pel camí. Suposa un aprofitament dels excedents dels recursos del nostre sistema actual (cases en construcció, excedent de menjar) i també dels propis recursos que la naturalesa et proporciona (coves, rius, etc). Suposa un pas cap a la propietat compartida, un trencament sobre el que és meu o teu. És una afirmació del suport mutu comunitari. És un petit gir en la manera de veure les coses, en què donar un plat de menjar o compartir un trajecte de cotxe o un habitatge suposi un plaer i un benefici per a les dues parts, una oportunitat per compartir una experiència i enriquir-te.

D'altra banda, aquest treball és també la destrucció d'un tot per tal de construir de nou; és la destrucció del bé i el mal, del correcte i l'incorrecte; és la destrucció de totes les normes, lleis i organitzacions que limiten l'individu; és la destrucció de la pròpia identitat creada fins ara per tal d'obtenir una comprensió global del món en què vivim; és un donar importància a les coses vertaderament importants en aquesta vida, les relacions humanes.

És per aquest motiu que alguna part del treball estarà escrit sense accents i potser no seguirà estrictament el format establert en el PDA. Aquest fet no és fruit de cap acte de reivindicació cap a les normes ortogràfiques o la universitat, simplement és degut a que parts del treball han estat escrites al sud-est asiàtic i l'Índia, on els teclats de l'ordinador no tenen l'opció de posar accents, i no veig la necessitat de corregir-ho un cop entesa la filosofia que hi ha darrera d'aquest treball. Dit això, assumiré les conseqüències ja que, per mi, aquest escrit va més enllà de tots aquests formalismes.

¹ Per exemple, el moment en el que una persona està disposada a convidar-te a dinar l'endemà però pel fet de que no puguem estar junts et doni els diners corresponents.

3 - L'intercanvi humà

"Many volumes have been written about the world outside of us—the environment, the society, politics, economics, and so on, but very few have gone to the very length of discovering what we actually are. Why human beings are behaving as they are doing—killing each other, constantly in trouble, following some authority or the other, some book, some person, some ideal, and having no right relationship with their friends, with their wives, with their husbands and with their children; why human beings have become, after so many millennia, so vulgar, so brutal, so utterly lacking in care, consideration, attention to others, and denying the whole process of what is considered love."

J. Krishnamurti

Tal i com menciona Jiddu Krishnamurti², al llarg de la història hem tendit a analitzar els problemes de manera concreta i específica, però en cap moment hem aportat un enfoc general que apunti a l'arrel de tot conflicte, a les relacions humanes o, més ben dit, a la mala qualitat d'aquestes relacions.

Al cap i a la fi, l'economia no deixa de ser el conjunt de relacions entre els individus i la manera en què les persones intercanvien i gestionen els seus propis recursos, i la majoria dels conflictes sorgeixen degut a la manca de qualitat en aquest tipus de relacions. L'enfoc de l'intercanvi individual porta a prioritzar el benefici propi en comptes de tenir en consideració les altres persones, i ens distancia els uns amb els altres.

És per aquest motiu que durant els viatges aniré a la recerca d'aquests tipus d'intercanvis que aniran succeint constantment a través dels encontres espontanis i l'ús de certes organitzacions encarades a facilitar-lo.

3.1 Encontres espontanis

L'element clau que facilita els encontres espontanis i que serà la base del viatge és l'autoestop. L'ús de l'autoestop requereix que una persona s'ofereixi a compartir el seu trajecte de forma desinteressada i suposa una confiança amb l'altre per part de les dues parts. A diferència del que pots aconseguir pagant per un bitllet de bus, l'autoestop et proporciona l'oportunitat d'establir una relació d'amistat, d'intercanviar coneixements i

² Escriptor i orador Indi en matèria filosòfica i espiritual. Medalla de la Pau de la ONU l'any 1984.

cultura amb una altra persona i, a més a més, d'aprofitar un trajecte que s'acabaria fent igualment donant valor a la reutilització de recursos.

El fet de compartir trajectes, converses o allotjament amb camioners, gent sense sostre, drogoaddictes, pilots d'avió, homes de negoci, senyors grans, professors d'universitat, musulmans, sikh's, budistes, cristians, policies, homes, dones, famílies amb nens petits, treballadors de plantacions de te; el fet d'estar dormint amb un home sense sostre i alcohòlic al carrer a Malàisia i que la setmana següent estiguis convivint amb algú que et dona l'oportunitat d'estar a un gratacel de 42 plantes a Singapur rodejat de tres jacuzzis exteriors, et proporciona una capacitat de comprensió, acceptació del món en què vivim, empatia i tracte cap a ells, i et trenca qualsevol prejudici que puguis arribar a tenir, independentment de la situació econòmica, el sexe, la religió, la vocació o la manera de pensar i entendre la vida, amb l'objectiu que tot el viscut no et distanciï de cap ésser humà, ni en la riquesa extrema, ni en la pobresa extrema.

D'altra banda, aquests encontres espontanis també succeeixen diàriament mentre viatges i donen peu a un intercanvi humà. La següent experiència personal exemplifica l'esmentat:

"Aquests dies han estat increïbles. L'altre dia estava assegut al carrer a Kerala, al sud de l'Índia, i una senyora de mitjana edat es va apropar i vam començar a parlar durant una estona. Finalment em va convidar a que visités el seu centre d'acollida. L'organització s'anomena Little Flower Mercy Home i és un espai dedicat a donar allotjament i menjar a nens amb famílies desestructurades. Se'ls hi proporciona tot el necessari perquè puguin estudiar i desenvolupar-se com a persones. D'altra banda, també acull i cuida a persones amb discapacitats físiques i psicològiques. En aquest centre hi conviuen més de 300 persones. Vaig estar-hi diversos dies i vaig poder ajudar-los a crear un perfil a diverses plataformes encarades a buscar voluntaris, a part d'iniciar un projecte de recollida de diners a través del Crowdfunding."

28 d'octubre del 2017

3.2 Plataformes

Existeixen diverses plataformes encarades a potenciar l'intercanvi humà. El Couchsurfing i el Workaway en són un gran exemple.

El Couchsurfing és una aplicació que facilita l'encontre entre persones i que et dona l'oportunitat de ser acollit o d'acollir gent a casa. Està basat en una participació voluntària

i no demana cap mena de reciprocitat. Pots només acollir gent, només ser convidat o fer les dues coses. Evidentment, l'únic motiu no ha de ser el de dormir gratuïtament. Es tracta d'estar interessat en la persona que t'ofereix l'espai, de compartir el seus *hobbies* i el seu dia a dia en la mesura en què sigui possible. D'aprendre l'un de l'altre compartint cultura, pensaments, opinions i coneixement. Existeixen altres aplicacions similars que comparteixen el mateix objectiu però tenen diferents matisos que les diferencien les unes amb les altres. Aquestes són Trustroots, BeWelcome i WarmShowers.

D'altra banda, el Workaway és una plataforma que posa en contacte voluntaris i projectes. Consisteix en què una persona col·labori en un projecte determinat a canvi d'allotjament i menjar. El concepte d'intercanvi humà que hi ha al darrere és el mateix que en el cas del Couchsurfing. Aquestes dues plataformes, juntament amb moltes altres existents com el WWOOF³, suposen una manera diferent d'entendre l'intercanvi.

4 - Una vida senzilla

"La acumulación implica miedo" - J. Krishnamurti

En la societat actual, donem una gran importància a l'acumulació material, ja sigui a nivell individual com entre països, sense ser conscients que aquesta acumulació ens treu llibertat degut a la necessitat de seguir posseint els béns materials i per la por a perdre el que haguem aconseguit fins el moment. Estem augmentant constantment els nivells de producció i consum amb l'argument de que el que fem és crear riquesa, crear comoditats. Però, de quin tipus de riquesa estem parlant si l'únic que fem és crear necessitats que ni tan sols necessitem? Porta a algun lloc aquesta necessitat de voler-ne sempre més?

Entrem en un cercle viciós de competència i comparació que ens porta a voler créixer més que el país veí. Creem sistemes educatius i empresarials basats en la classificació i puntuació de les persones en funció d'uns resultats. Sacrifiquem temps, salut i benestar per tal d'adquirir poder respecte l'altre, de dominar en comptes de ser dominats, i d'aquesta manera alimentem la font de conflictes que ens ha acompanyat al llarg de tots els temps.

És per això que m'agradaria recalcar la poca importància dels béns materials, la possibilitat i bellesa de poder viure amb molt poc, i la manera com fer-ho en un món que

³ World Wide Opportunities on Organic Farms

és ple de recursos desaprofitats. És per aquest motiu que explicaré certs mètodes per tal de sobreviure, essent només una exemplificació de la immensitat de productes i recursos que infrautilitzem.

4.1 Com aconseguir menjar?

4.1.1 El Dumpster Diving / Table Diving

Una alternativa és agafar el menjar que anirà a les escombraries. Els supermercats, forns de pa, botigues de vegetals i d'altres establiments com hotels o restaurants acostumen a llençar un munt de menjar al final del dia, que no han aconseguit vendre o que ha caducat. En països més desenvolupats és més freqüent que en els subdesenvolupats, però majoritàriament és força senzill aconseguir aliment utilitzant aquesta alternativa. Als supermercats, els productes estan empaquetats, amb bona higiene i en perfectes condicions. Aquesta manera de consumir no només et proveeix a tu mateix sinó que també fa que col·laboris a reduir l'excedent de menjar.

Sorprenentment, aquest concepte està força estès. A dia d'avui, hi ha grups de Facebook on es facilita informació sobre els llocs adequats per trobar menjar i fins i tot hi ha una pàgina web en referència al Dumpster Diving⁴.

De fet, també han sorgit diverses empreses -com per exemple, l'aplicació Zero Gachis- amb l'objectiu de reduir l'excedent de menjar. Aquesta aplicació actua com a intermediària entre els establiments i els necessitats. Desafortunadament, és complicat aconseguir la participació de grans corporacions amb molt excedent, ja que prioritzen mantenir la seva reputació i no volen treure a la llum la quantitat d'aliment que malbaraten diàriament.

Un concepte similar és el Table Diving. En molts restaurants, ja siguin tradicionals o Fast Foods, la gent es deixa grans quantitats de menjar al seus plats. Només cal anar allà i demanar si t'ho pots acabar abans de que el cambrer ho llenci a les escombraries. Si tens sort, els clients encara et convidaran a un plat complet al donar-se del poc valor que li estan donant a allò que estan consumint.

⁴ www.trashwiki.org

4.1.2 Recórrer al que t'ofereix la natura

Una altra alternativa és la de collir fruita, verdura, cocos i d'altres aliments que et vas trobant pel camí. Cal vigilar perquè normalment acostumen a ser de propietat privada o el propi govern del país en controla la recol·lecta, però no sempre és així. Si l'aliment en concret és molt abundant en la regió a la que estàs, no suposarà gaire inconvenient ni molèstia d'agafar-ne una mica. En cas de disposar d'estris de cuina sempre pots fer un foc i cuinar amb els aliments que disposis.

4.1.3 Demanar menjar

Una altra alternativa és demanar directament als restaurants una mica de menjar. Normalment, aquests establiments acostumen a tenir-ne -majoritàriament arròs- pels treballadors, i molts cops no l'acaben consumint. Inicialment costa demanar ajuda, ja que partim de la idea de que hem de ser autosuficients, no hem de dependre de ningú i de que tot té un preu. Tanmateix, si ets conscient de que en el fons tots depenem els uns als altres, i de que tu també estaries disposat a ajudar a algú que et vingués a demanar per un plat d'arròs, aleshores res et pot aturar a demanar un plat de menjar. No hi ha res més reconfortant i bonic que veure la cara de felicitat del manager d'un restaurant quan li fas una abraçada pel seu acte de generositat. Aquell dia t'haguessis quedat sense sopar perquè les circumstàncies t'havien portat a no tenir cap altra manera d'aconseguir menjar. És en aquests moments quan te n'adones de la bellesa del món i de que sempre hi haurà algú disposat a ajudar-te. De que mai estàs sol encara que siguis a l'altra punta del món. D'altra banda, em fascina com en certs restaurants entenen directament la teva situació. No es sorprenen del que estàs fent ni et fan gaires preguntes, simplement t'ofereixen el menjar, s'ofereixen a ajudar-te en tot el que faci falta i t'expressen la seva total admiració per la teva valentia.

4.1.4 Ser imaginatiu

La següent opció és ser imaginatiu, divertit i positiu en tot moment.

Experiència personal: era de nit i arribàvem a Goa, al sud de l'Índia, amb el meu amic Dani. Teníem ganes de sopar i no sabíem com ho faríem. Era un lloc turístic i per tant, era més complicat establir amistats. Un noi ens va venir a oferir que entréssim a consumir al seu restaurant, que l'acabava d'obrir i no tenia clients. Només hi havia el seu amic que estava tocant el saxo per atraure clients. Nosaltres li vam dir que l'ajudaríem i ens vam posar a

fer bromes amb la gent que passava per davant del restaurant. Vam aconseguir alguns clients i el noi, molt content, ens va convidar a una cervesa. Li vam demanar si en comptes de cervesa ens podria portar un plat d'arròs, i així va ser. Aquestencontre casual va portar a que convisquéssim durant 3 dies amb els treballadors del restaurant; dormíssim i cuinéssim junts, aprenguéssim els uns dels altres i establíssim una amistat que mai hagués sorgit si haguéssim entrat a consumir una pizza en arribar a Goa.

4.2 Com aconseguir allotjament?

Per tal d'aconseguir allotjament es poden reutilitzar molts recursos que ja formen part de la nostra vida quotidiana. Aquests recursos poden ser establiments com estacions de tren, aeroports, cases en construcció, ponts, coves, platges, muntanyes, descampats, pàrquings de cotxes, porxos, esglésies, temples, estacions de bus, jardins de cases, terrats, etc. Evidentment, en casos en què es tracti d'una propietat privada serà necessari demanar permís ja que l'últim que es vol és deixar de tenir en consideració a les altres persones.

4.3 Com aconseguir el transport?

Tal i com hem esmentat, la manera més senzilla d'aconseguir transport és fent autoestop i l'únic que es necessita és paciència, un somriure i saber els llocs adequats per iniciar-lo. Serà primordial que et situïs a la carretera que va en direcció al lloc concret que vols anar, si en tens. En cas d'estar en una autopista hauràs de viatjar d'estació de servei en estació de servei, ja que en els països desenvolupats caminar pel vell mig de l'autopista és il·legal, cosa que no passa a tots els països, com per exemple, Malàisia, on l'autoestop funciona fins i tot als peatges o a les sortides d'autopista. L'autoestop inclou la possibilitat de viatjar en tot tipus de vehicles com cotxes, motos, tractors, camions, bicicletes, taxis, autobusos d'escola, naus espacials, monocicles, tricicles, excavadores, barques, ambulàncies, cotxes descapotables, canoes, trens finançats per altra gent, etc.

L'altra opció de transport és caminar. Sembla molt evident, però no per això cal restar-li importància. De fet, m'agradaria fer una menció especial a Peace Pilgrim i donar valor al concepte del pelegrinatge, poc estès en la nostra societat. Perquè en definitiva, què és la nostra vida sinó un pelegrinatge, un creixement personal, un aprenentatge?

La Peace Pilgrim⁵ va ser una activista que en edat avançada va caminar més de 20.000 milles pels Estats Units en el nom de la pau. Tot el que portava a sobre era una pinta i un raspall de dents. Caminava fins que fos acollida i feia dejuni fins que algú l'alimentés. Durant el seu trajecte va anar ajudant a moltes persones compartint el següent missatge:

"When enough of us find inner peace, our institutions will become peaceful and there will be no more occasion of war." – Peace Pilgrim

4.4 Com aconseguir altres béns materials?

És veritat que durant el viatge pots necessitar certs béns materials com una motxilla en cas d'haver-la perdut, unes sabates en cas de que se t'hagin trencat, una cullera per cuinar o un abric en cas de que passis a viatjar a una zona de molt fred. Tots aquests béns que vagis necessitant els aniràs aconseguint a mesura que vagis viatjant i gràcies a conèixer gent. Tanmateix, a les escombraries o al terra del carrer sempre pots trobar molts béns materials, sobretot en els països més desenvolupats. Amb aquest estil de vida te n'adones de la immensitat de productes que realment no necessitem, del temps que perdem intentant aconseguir-los, de la bellesa d'aprendre a viure amb molt poc, de saber viure amb allò que et vas trobant pel camí fruit de l'atzar i de la diversió que suposa aconseguir béns materials d'una manera diferent, original i creativa. És en aquest punt on te n'adones de la insignificança de molts problemes com la preocupació o el judici per una estètica determinada, l'absurditat que hi ha al darrere d'un consum abusiu, o simplement la poca atenció que prestem a tots aquests fets.

5- Organitzacions que van més enllà del benefici individual

Durant tot el transcurs del viatge he tingut la sort d'anar-me topant amb moltes organitzacions que van més enllà del benefici individual. Organitzacions que han estat creades amb l'únic objectiu de solucionar problemes existents a la societat, on el diner hi té un paper secundari i on es prioritza el benestar de les persones al propi creixement de l'organització. Aquestes organitzacions són les següents:

⁵ <http://www.peacepilgrim.org/>

5.1 Temples religiosos

Els Gurdwara i els Mandir són temples religiosos on donen menjar i de vegades allotjament gratuït per a totes aquelles persones que ho desitgin, independentment de la classe social, la religió, el sexe, el pensament o la creença. Aquestes organitzacions se sostenen gràcies a donacions.

5.1.1 Els Mandir (Hinduisme)

Els Mandir són temples de la religió Hindú on s'ofereix el que s'anomena Prassada, és a dir, menjar per a tots aquells que ho desitgin. La filosofia que hi ha al darrere és la de donar i rebre en funció del que tinguis i és per això que et trobaràs gent aportant ofrenes o fent donacions per tot allò que estàs rebent. L'encant de l'Hinduisme és que no té cap fundador, sinó que és un conglomerat de diverses religions diferents, a les que erròniament s'aplica el mateix nom. L'Hinduisme és un conjunt de creences metafísiques, religioses, cultes, costums i rituals, procedents de pobles de diferents regions que conformen una tradició on no existeixen ordres sacerdotals que estableixin un dogma únic ni una organització central. Els hinduistes anomenen aquesta tradició religiosa Santana Dharma que significa "religió eterna" en l'idioma Sànskrit, ja que creuen que no té principi ni fi, i la consideren com la tradició religiosa més antiga del món.

5.1.2 Els Gurdwara (Sikh)

Els Gurdwara són els temples de la cultura Sikh. En aquests temples hi ha una cuina comunitària anomenada *Langar* on pots col·laborar i ajudar a cuinar, servir, rentar plats i a la vegada menjar i dormir. El possible símil europeu serien els menjadors socials. La gran diferència dels menjadors socials europeus és que en aquests espais no es jutja en funció de la teva classe social i tothom, tingui més o menys diners, va a menjar-hi. És un espai més de reunió de les persones, independentment de la classe social, el sexe, la religió o el país, on tothom col·labora en les tasques si en aquell moment vol i pot. Sembla insignificant però el fet de que en la nostra societat es tingui mal vist que una persona de classe social alta acudeixi a un menjador social -ja que es veuria com un aprofitar-se per menjar gratuïtament, és a dir, ser un *free-rider*, un concepte molt usat a la Universitat Pompeu Fabra- provoca el distanciament de la població entre el ric i el pobre, un aïllament social, una classificació, un judici, una marginació social i una falta d'empatia cap a altres sectors de la societat, pel simple fet de no compartir moments amb persones suposadament en unes condicions diferents a les teves.

És en aquest punt on t'adones que molts conceptes econòmics apresos a la Universitat i que s'usen molt en economia porten a no tenir en consideració a les altres persones. Un gran exemple n'és la diversificació de preus per tal d'obtenir més benefici. M'explico: a l'Índia classifiquen i diversifiquen els preus en funció de si vols viatjar al tren en classe general -on pots arribar a passar-te més de 42 hores dins el tren com un anxova, dormint al terra l'un sobre l'altre mentre observes com la senyora de 60 anys del costat no té més remei que fer-te un somriure-, pots viatjar en una classe on s'ha de reservar però no tens aire condicionat, i també pots gaudir de vagonets de tren amb aire condicionat i altres luxes que desconec. En aquest moment estàs creant o, si més no, fomentant el distanciament entre les persones sense ni tan sols adonar-te'n, ja que aquesta diversificació de preus o classificació divideix la societat i tota divisió acaba portant el conflicte, tan a nivell polític com social. De fet, a l'Índia aquesta classificació és molt evident amb tot el sistema de castes. És per això que considero que s'ha d'anar molt en compte també a l'hora de gestionar grans empreses, ja que en el moment en què es crea una classificació d'una persona en funció de si és becari, president o vicepresident, s'acaben generant i potenciant certs rols que porten al distanciament entre les persones, disminueix la connexió entre elles i es desaprofiten moltes oportunitats creatives i idees que podrien sorgir en un ambient molt menys rígid, un espai innovador i purament creatiu.

D'altra banda, m'agradaria mencionar el Golden Temple. És el Gurdwara més important, està situat a Amritsar i és la cuina més gran del món, on cada dia ofereixen menjar a unes 100.000 o 200.000 persones. L'allotjament també és gratuït tan per a locals com per a turistes. Aquest Gurdwara funciona gràcies a un nombre molt elevat de voluntaris i també gràcies a alguns assalariats que hi treballen diàriament. L'intercanvi humà i cultural en aquests espais és molt elevat.

5.2 Ashrams

En l'hinduïsm, un Ashram és un espai dedicat a l'aprenentatge i al creixement de l'individu. És un espai on els alumnes conviuen amb els mestres, aprenent la cultura oriental amb diversos tallers de meditació i altres disciplines com l'estudi de textos vèdics o la música. Funciona com a lloc de retirada espiritual, hospitalitat, comunitat i escola. La vida a allà és senzilla i tranquil·la, per facilitar l'aprenentatge, i es regeixen per uns horaris fixes i unes tasques a dur a terme que acostumen a estar enfocades al manteniment de les instal·lacions. En cas de ser un visitant de menys d'un mes, les tasques acostumen a ser

voluntàries. Els Ashrams estan oberts a tothom, independentment de la religió, la casta, el país, la cultura o el sexe. Dediquen part de les seves estructures a obres de caritat, tenen albergs per a nens orfes o per parels que no poden atendre als seus fills, menjadors i dispensaris mèdics gratuïts per tots aquells que ho necessitin. Durant el segle XX es van construir nombrosos Ashrams en tota l'Índia i un dels més coneguts és el Sabarmati Ashram, on va residir Mahatma Gandhi durant la independència de l'Índia.

D'altra banda, m'agradaria destacar l'Amma Ashram⁶, creat per Mata Amritanandamayi, una senyora que va néixer al sud de l'Índia, Kerala, l'any 1953 i que es dedica a abraçar a tota persona que ho necessiti en nom de la pau. El que més destaquen els fidels seguidors és que Amma no veu el Karma –concepte Hindú que considera que el patiment d'un individu és degut al resultat de les accions del seu propi passat– com una justificació a la inacció, ja que considera el seu Dharma –Deure– ajudar en cas que sigui possible, i és per això, que ha creat tota una comunitat encarada a ajudar a les persones que ho necessitin.

5.3 Organitzacions No Governamentals

5.3.1 Little Flower Mercy Home

Little Flower Mercy Home⁷ és una casa d'acollida creada l'any 1986 a Kerala, al sud de l'Índia, pel Mathew i la Molly. El seu objectiu és donar allotjament, menjar i reforç acadèmic als nens i nenes necessitats. Acostumen a provenir de famílies desestructurades o famílies tribals que no poden portar els seus fills a l'escola. D'altra banda, també acullen i atenen persones grans que tenen discapacitats físiques i psicològiques.

5.3.2 Semilla para el cambio

Semilla Para el Cambio és una organització sense ànim de lucre situada a Varanasi, a l'Índia, amb l'objectiu de reduir la pobresa extrema de la ciutat. Es dedica a proporcionar educació als nens més necessitats dels *slums* per tal de que tinguin l'oportunitat de tenir uns estudis en el futur. D'altra banda, també tenen diversos projectes sobre nutrició, suport sanitari, tallers artesanals i empoderament de la dona. Al ser una organització molt petita, els membres treballen de manera desinteressada.

⁶ <http://amma.org/>

⁷ <http://mercyhome88.org/history.php>

5.4 Comunitats Autosostingudes

5.4.1 Rainbow Gatherings, vivències en comunitat

Els Rainbow Gathering són la màxima expressió d'una convivència en comunitat. L'economia és totalment col·laborativa, l'intercanvi és només humà i tota propietat és compartida. Consisteix en una agrupació de persones que es reuneix per convidaure junts en un espai a la muntanya amb aigua potable. Ningú i alhora tothom és responsable directe del bon funcionament. Es construeix un espai on es cuina per a tothom, es menja en comunitat i es dona l'oportunitat que la gent comparteixi el seu coneixement. Es creen tallers de música, cuina, massatge, macramé, dansa i molts més, en funció de les habilitats dels individus que el formen. Hi ha una consciència pel medi ambient i els diners pel menjar es recol·lecten un cop al dia. La donació és totalment voluntària i la participació en les tasques essencials, com la cuina, també. Cal destacar la gran participació de la gent en aquests espais i el seu extraordinari funcionament.

5.4.2 Goamazing

Goamazing és un hostel de l'Índia que rep els visitants a través de les plataformes de Couchsurfing i Workaway, i també si aquests si acosten espontàniament. Els voluntaris acostumen a col·laborar en el projecte construint l'espai, en cas de dominar d'arquitectura, netejant, cuinant, instal·lant cables elèctrics, decorant els espais, entre moltes altres feines. És per això que majoritàriament funciona per mitjà de donacions que pots fer en metàl·lic o via el Crowdfunding, tot i que en temporada alta sí que acostumen a cobrar a aquells que no hi viuen durant llargs períodes. En aquesta comunitat, sempre que s'utilitza la cuina es cuina per a tothom i els materials són compartits. El fet de dur a terme una economia compartida proporciona la possibilitat de reduir els costos de l'establiment, reduir el preu i proporcionar habitatge a més persones de les que es podria fer si s'organitzés l'hostal de manera tradicional.

Traslladant l'economia compartida a tot un país s'aconseguiria una reducció del consum abismal, una consciència del reciclatge i la reutilització de recursos, una reducció de la producció i dels costos, en definitiva, una economia desaccelerada, ja que, al final, el consum excessiu només ens aporta una felicitat efímera i ens condueix cap a una economia més isolada, sense tan creuament cultural i intercanvi humà. En canvi, una economia desaccelerada ens permetria poder gaudir de més temps per a nosaltres mateixos, els nostres familiars i amics, reduir les jornades laborals i augmentar d'aquesta

manera la nostra productivitat i felicitat. D'altra banda, també ens proporcionaria la capacitat de disposar de temps i recursos per ajudar altres persones més necessitades, ja fos via temps o diners, i ens permetria obtenir una comprensió més àmplia dels problemes de convivència existents al país pel fet de disposar de temps per informar-nos i prendre consciència. A més a més, a nivell internacional, aquests recursos que no necessitem també es podrien destinar a l'ajuda d'altres països més necessitats en comptes de seguir obsessionats amb l'augment de producció del propi país per tal de ser més potents econòmicament i estar més ben considerats a nivell internacional.

6- Part pedagògica: aprenentatges i el trencament del diner

Durant tots aquests mesos se m'ha qüestionat molt i m'he qüestionat a mi mateix fins a quin punt m'estava aprofitant de la bondat de la gent que m'anava trobant pel camí, persones que majoritàriament disposen de molts menys recursos econòmics que jo, però que tot i així m'ajudaven en tot moment. El dubte moral ha estat important, però el meu aprenentatge i el de les persones que m'anava trobant pel camí anaven justificant dia a dia les meves accions. Les barreres mentals i pors que he hagut d'anar destruint per tal de sobreviure d'aquesta manera han estat molt fortes, així com també els rols conscients i inconscients que tots tenim a la ment en funció del lloc i la situació que ens ha tocat néixer, del nostre passat i de les nostres inseguretats.

Primerament, m'agradaria destacar el trencament amb el concepte del diner amb la frase "el diner no és important". El que vull mencionar amb aquesta frase és que la preocupació pel diner no té cap mena de sentit perquè el diner en sí no t'aporta ni més pau interior, ni més felicitat, ni més benestar. Justament tot el contrari, la preocupació en sí et portarà a un aferrament més, a un malestar, a una por que en el fons no tindrà cap mena de sentit ja que el diner simplement t'aporta unes comoditats materials que no et proporcionen llibertat, més aviat te la treuen per la por a perdre el que hakis aconseguit fins el moment. De fet, aquells que tenen menys acostumen a donar més – segurament perquè són capaços d'empatitzar amb la teva situació– i la solució dels seus problemes no recau en l'obtenció de més diners ja que són els primers que et mencionen que per a ells no és important, tal i com va mencionar l'home que vivia a l'*slum* de Manali, al nord de l'Índia. Li dono importància a aquest aspecte perquè la preocupació pel diner existeix a tot arreu, és present en tots i cada un de nosaltres, tant pel treballador de Malàisia que després d'una jornada de 10 hores de treball decideix treballar-ne 5 més per tal de poder comprar

una casa més gran en un futur pròxim, com per la gran majoria de la població de Barcelona que destina molt de temps per aconseguir estabilitat econòmica, o com per l'home molt ric que tindrà por a perdre les seves possessions o en voldrà més, fruit de la comparació amb altres persones o l'ambició material. És en aquest moment quan aquesta preocupació acaba podrint-nos per dins, convertint-nos en esclaus del diner, no veient-lo com una eina més d'intercanvi sinó com una necessitat i portant-nos al distanciament dels uns amb els altres. És en aquest punt, degut a la por estúpida o al fet de voler més, quan apareix la corrupció, la lluita per dominar, el distanciament i tots els problemes que ja hem esmentat molt al llarg del treball.

D'altra banda, només vull mencionar la poca rellevància de l'indicador del PIB com a mesura de riquesa d'un país, tal i com vam fer amb els meus companys amb el treball sobre el concepte de la Felicitat Interior Bruta i l'economia de Bután⁸. M'agradaria qüestionar el concepte de riquesa ja que, al final, la riquesa material acaba sent relativa al context en el que estàs i és irrellevant per assolir qualitat de vida. A més a més, critico l'indicador del PIB quan actua amb la comparació determinant el país ric del pobre, el desenvolupat del subdesenvolupat, és a dir, quan determina el que és correcte i incorrecte, determinant uns paràmetres ideals a seguir que són purament econòmics, quan aquests paràmetres haurien de variar en funció de la societat, la cultura i les necessitats del moment, que són tan canviants com l'home mateix, com la vida mateixa. I és per aquest motiu que qualsevol estructura rígida tindrà sempre mancances si no és capaç d'adaptar-se a les necessitats del moment.

Comparant la societat actual amb la d'èpoques anteriors, m'agradaria posar èmfasi en el fort augment del malbaratament de recursos i la mala distribució d'aquests en un moment en què la capacitat tecnològica de la humanitat està perfectament capacitada com per gestionar equitativament i reduir les desigualtats a nivell global, essent només una excusa, un mal enfocament, un egocentrisme i una lluita de poder, el fet de no portar-ho a la pràctica. I és ben trist, però sembla que les institucions només canviaran quan els seus actes facin guanyar vots o obtenir recompenses tan econòmiques com socials. També m'agradaria esmentar que l'egocentrisme humà ens porta a pensar que estem destrossant el planeta quan en el fons no és així, simplement estem destrossant la

⁸ <https://repositori.upf.edu/handle/10230/25457>

capacitat de l'ésser humà i d'altres espècies de sobreviure en aquest planeta, ja que si els pols es descongelen el planeta seguirà existint, així com la via làctia, i els únics perjudicats serem nosaltres mateixos. En definitiva, el nostre egocentrisme ens porta a creure'ns el centre de l'univers, a destrossar altres individus de la nostra espècie i a eliminar la pròpia capacitat de viure en el planeta, com a fruit de l'estupidesa humana.

Però, a tot això, què és el que he aportat jo? Doncs la veritat és que jo no he aportat res i a la vegada tot, només la meua presència. He aportat una manera diferent d'entendre la vida a les persones que m'he anat trobant pel carrer, companyia a tots aquells que la necessitaven, ajuda a cuines de restaurants sense demanar res a canvi i ajudes a algunes ONG's. He aportat silencis i rialles, he aportat obertura de ment a policies que ens tractaven inicialment com a criminals i finalment ens oferien suport econòmic, he aportat el trencament de creences determinades a certes persones, i el més important, he après a rebre i omplir-me a mi mateix per després ser capaç de poder donar als altres.

7- Crítica a la societat actual

7.1 Amor vs Por

L'ésser humà es un ésser insegur que acumula pors des del seu naixement. Com hem esmentat anteriorment, l'home acostuma a anar a la recerca de prestigi, de poder, de reconeixement personal o de reconeixement de les altres persones i tota aquesta recerca prové de la por. La por –conscient o inconscient– a ser jutjat que ens porta a consumir productes determinats; la por a no tenir estabilitat en un futur que ens porta a voler acumular riquesa; la por a la solitud que ens porta al sentiment de possessió cap a les persones; la por a un mateix que ens porta a la necessitat d'identificar-nos amb un ideal, amb una persona, amb una bandera o amb un estil de vida; la por a dormir al carrer per si ets agredit o segrestat per un tribu indígena de l'Índia o atacat per elefants salvatges, la por a no saber si soparàs ni on dormiràs aquella nit o fins i tot la por a la mort. Totes aquestes pors són les que ens acaben limitant i allunyant de les persones i de viure la vida de manera feliç, amb amor i abundància. Però, d'on provenen aquestes pors?

7.2 Pensaments i imatges

Totes aquestes pors provenen del pensament i la memòria, de les imatges creades per la nostra pròpia ment. La nostra ment és la causa real dels nostres problemes, la ment que treballa mecànicament de manera conscient o inconscient i que el que fa es crear imatges

sobre situacions i persones. És en aquesta creació d'imatges quan jutgem i classifiquem. El pensament crea imatges de situacions hipotètiques futures i passades; Crea imatges concretes de com ha de ser, com és o com ha estat la nostra relació amb una altra persona, crea records; crea imatges de com som nosaltres mateixos, de com hem de ser o de com és l'altra persona; crea imatges d'un ideal de vida o de relació, i aquestes imatges les creem perquè ens donen seguretat, un lloc on aferrar-nos.

Tanmateix, tots aquests pensaments són els que acaben creant un judici i una classificació, i per tant, acaben creant el conflicte. Classifiquem una persona i la veiem com la parella, el president, el ric, el pobre, el refugiat, el musulmà, el cristià, el liberal, el marxista, l'anarquista, el hippie, l'humanista, l'home sense sostre, l'home de negoci, l'arbre, el sol, l'amic que ahir em va fer una abraçada, l'enemic que ahir em va insultar, l'home que ahir em va violar, la parella que m'ha fet el salt, l'estudiant bo, l'estudiant dolent, etc., i el tractem com a tal. És aleshores quan la relació passa a ser una relació d'imatges, símbols i memòries. Totes aquestes imatges són fruit dels pensaments, que són els que acaben creant judicis, creences, ideals, religions, posicionaments, opinions, partits polítics, nacionalismes o líders que l'únic que porten és al distanciament entre les persones. Però aleshores, què ens queda?

7.3 La destrucció del Jo

Doncs el que ens queda es la destrucció del Jo, la destrucció del procés de creació de la imatge. Provenim d'una cultura, uns costums, una raça, unes experiències concretes, un sexe, un entorn familiar, una estructura de la societat determinada que ens condiciona i ens porta a la creació d'aquestes imatges fruit del pensament i la memòria i ens fa determinar el correcte i l'incorrecte. És només quan t'alliberes de tots aquests condicionants que pots trencar amb el procés de creació de la imatge. Però és possible no crear cap imatge? És possible, en les nostres relacions, trencar amb el record i la memòria psicològica de nosaltres mateixos i viure només la relació tal i com és en el moment? La resposta és que sí, però passa per un comprensió del procés mecànic de creació de la imatge i una observació constant. Passa per una destrucció de la imatge que tens sobre tu mateix i un control del pensament. El pensament és l'inici del procés de creació de la imatge, però podem no pensar? La resposta és no, però podem pensar i no crear la imatge,

simplement observar la situació. Podem observar que alguna persona és del Kashmir⁹, per exemple, però no crear la imatge que portarà al judici. Podem no desenterrar tots els pensaments i judicis en relació a la persona de Kashmir, aquests pensaments que s'hauran creat fruit de la memòria i de les experiències que hem viscut prèviament amb els habitants de la zona. És aleshores quan ens adonem que la majoria de les nostres relacions no són pures, ja que estan basades en imatges creades per la memòria, el judici i el pensament, i que només pot haver-hi una autèntica relació quan no existeixen aquestes imatges, quan no hi ha judici previ, quan no hi ha pensament ni memòria, quan no hi ha conflicte.

La destrucció del Jo també passa per comprendre que tu, com a individu, no ets res, simplement formes part d'un tot. A aquest tot el pots anomenar Déu, Amor, Natura o simplement veure-ho com que ets un individu més de tots els que han anat passant al llarg de milers d'anys d'història del planeta Terra, però alhora sent conscient que quan li poses nom a aquest Tot t'estàs aferrant a un ideal més, a una creença més i per tant, estàs enfortint el Jo en comptes de destruir-lo. És aleshores quan les relacions amb els béns materials o les persones les deixes de veure des del punt vista del Jo. La "meva" casa, la "meva" parella, la "meva" vida, la "meva" carrera, els "meus" sentiments, el "meu" TFG, etc. És aleshores quan passes a ser lliure de tu mateix i de les teves pors, i l'únic que et queda es gaudir de la vida, de cada situació nova que es presenta. És aleshores quan vius la vida com a quelcom nou i espontani ja que ets lliure de prejudici, de la teva pròpia memòria, del teu propi passat i dels teus pensaments; de les teves imatges del futur i de les teves pors. És per aquest motiu que a Orient existeix la frase: "Jo estic morint i naixent en cada moment", ja que ho veus tot com quelcom nou, quelcom espontani, com si ho veiessis des de la perspectiva d'un nen acabat de néixer. És aleshores quan experimentes l'amor real, l'amor al observar una planta, una posta de sol, una conferència, un petó, una relació, un cotxe descapotable, o una persona vivint al carrer.

Tanmateix, aquest estat, que alguns anomenen Nirvana o Enlightenment, és canviant. Molts de nosaltres haurem experimentat aquesta sensació en alguns moments importants de les nostres vides. El primer petó, aquell dia que vam veure una posta de sol preciosa, etc, però pocs són capaços d'experimentar-ho constantment ja que requereix de molta disciplina. Requereix la disciplina de la constant observació d'un mateix i de les

⁹ Jammu Kashmir: Estat i territori en conflicte armat de l'Índia situat a la frontera amb Pakistan

situacions, en comptes de recórrer al pensament i la memòria, al judici i la classificació. És aleshores quan sorgeix la passió per la vida i les ganes de compartir, és aleshores quan l'home troba la pau interior completa, la llibertat completa i és capaç de crear tenint en consideració les altres persones. És aleshores quan la humanització és simplement un fet i no un objectiu a assolir. És aleshores quan les feines es poden tornar vocacionals ja que es destrueix la barrera del temps i el diner, augmentant així la productivitat, quan ja no veus a la persona com un client més, quan els polítics poden començar a tenir una visió global en comptes de vetllar pels seus propis interessos, quan podem empatitzar amb qualsevol individu i tractar-lo com es mereix, quan les presons no tenen perquè ser un malson per a ningú... en definitiva, quan podem usar el nostre potencial per crear i no per dominar, per aportar veritat.

D'altra banda, m'agradaria mencionar que com a éssers humans anem a la recerca d'objectius a curt i a llarg termini com a protecció mental, és a dir, simplement és un mecanisme més, format per les imatges futures creades per la ment i esmentades anteriorment, que ens porten a l'autorealització i a entendre la nostra vida de manera fragmentada i no obtenint-ne una perspectiva global. És per això que és important destacar i qüestionar-nos el sentit d'aquests objectius, que en el fons són nuls i no acaben portant enlloc. És en aquest punt quan arribes a la conclusió que la vida en sí mateixa no té objectiu, que tot està bé ja que l'existència simplement és –com l'amor– però no té cap objectiu concret i per tant, la deixes de veure com quelcom lineal i guanyes una perspectiva global. Com a petit autoengany, ho pots viure com una espècie d'aprenentatge que tampoc acabarà portant enlloc i que el podràs viure amb més o menys grau de felicitat en funció del que decideixis, és a dir, del control de la teva ment creadora de conflictes. Tanmateix, aquesta concepció no té perquè portar a la inacció sinó a la completa autorealització un cop destruït l'aferrament provinent de les pors i les inseguretats.

8- Conclusions Finals

Durant tot aquest treball he anat a la recerca d'una economia humanitzada. Tanmateix, el que he anat aprenent al llarg d'aquest temps és que el que realment ens distancia de les persones i ens allunya de comprendre les relacions humanes són els pensaments i les creences que ens anem creant nosaltres mateixos, tals com les creences relacionades amb la política, l'economia com fins i tot amb el tipus d'estil de vida que hem de portar. És per això que m'agradaria no transformar aquest treball en una creença més o en una altra manera d'enfocar la societat.

M'agradaria recalcar que aquest treball sí que és un crit cap a una vida senzilla de pensament i d'acció que ens porti a adornar-nos que qualsevol pensament, sentiment de possessió o dependència –cap a un bé material, pensament concret, situació o persona– és fruit d'una inseguretat creada per la ment, i que aquesta inseguretat és totalment innecessària, i a la vegada, una font de conflicte que es trasllada al món exterior en forma de violència. De la mateixa manera, considero que quan existeix aquesta comprensió i s'encara el transcurs de la vida com un conjunt de successos aleatoris i no com a un objectiu a assolir, els béns materials que tinguís o deixis de tenir no tenen importància, així com tampoc el pensament o l'enfocament a un determinat estil de vida; simplement l'estil de vida passa a ser una conseqüència en comptes d'un objectiu concret.

El que vull és fugir de predicar un estil de vida determinat, justament tot el contrari. M'agradaria transmetre una senzillesa de pensament i d'acció que s'allunyés de tot conflicte. M'agradaria transmetre que tot el que s'ha esmentat en el treball ha sorgit d'un seguit de successos que han anat fluint, i que aquest treball només és una conseqüència teòrica del que he anat aprenent.

La conclusió final és la comprensió de les relacions humanes que prové d'una prèvia comprensió d'un mateix i de l'individu. La conclusió final és que el pensament i les creences són les que estan distanciant la humanitat i que són fruit de les inseguretats de cada individu, de la necessitat de sobreprotegir-nos de pors creades per la ment que provenen de la creació d'imatges mentals que no existeixen, de la creació d'ideals, creences i criteris determinats.

Aquests pensaments són els que creen teories, religions, líders, dogmes, posicionaments, partits polítics, ideals i nacionalismes, en definitiva, creences a què aferrar-nos, fruit de la nostra debilitat. Aquests pensaments són els que acaben portant a una mala relació entre les persones i els que ens distancien els uns amb els altres, jutjant i classificant els

individus en funció de la raça, el sexe, la religió, la situació econòmica, la situació política, el tipus de pensament, etc, i per tant, l'últim que voldria és que aquest treball es convertís en un ideal més, en un posicionament més.

La conclusió final és tant senzilla com pretén ser-ho aquest treball: donar importància a l'observació d'un mateix. L'observació i comprensió de cada un dels nostres pensaments per tal de mantenir una ment allunyada del conflicte, essent només aquesta la manera de solucionar els problemes que ens envolten. I és que només una ment calmada i lliure de tot conflicte podrà veure en claredat, i serà aleshores quan s'adonarà de quines són les coses verdaderament importants. S'adonarà de que el món és pura abundància i que l'únic que cal fer és compartir-la, tant en forma de béns materials com en forma d'amor. Per finalitzar, m'agradaria acabar aquest treball restant-li importància a tot el que ha estat descrit i escrit, deixant clar que és només quelcom teòric sense gaire més importància, ja que al final només és un relat més, un truc, un discurs, una literatura que no porta enlloc però que ens fa replantejar-nos les coses. A la vegada, em ve de gust fer un petit homenatge al provocador Michael Foucault citant una de les frases que va mencionar en una entrevista¹⁰:

“Additionally, I am going to tell you something about what I’ve been telling you, and it is fully relevant for this interview: I don’t say the things I say because they are what I think, I say them as a way to make sure they no longer are what I think.”

¹⁰ <http://www.faena.com/aleph/es/articles/michel-foucault-sobre-el-derecho-al-secreto/>

9. Bibliografia

- Krishnamurti, Jiddu. *The First and Last Freedom*. USA. Harper & Brothers, 1954.
- Krishnamurti, Jiddu. *The Mirror of Relationship*. USA. Krishnamurti Foundations of America, 1992.
- Foucault, Michael. *Discipline and Punishment, The Birth of the Prison*. França. Gallimard, 1975.
- Astikainen, Tomi. *Rich Without Money*. Finlandia. GoodReads, 2016.
- Peace Pilgrim. *Steps Toward Inner Peace*. USA. Ocean Tree Books, 1982.
- Casals, Albert. *El Món Sobre Rodes*. Barcelona. Edicions 62, 2010.
- Casals, Albert. *Sense Fronteres*. Barcelona. Edicions 62, 2011.
- Casals, Albert. *Documental Un Món Petit*. Barcelona. Televisió de Catalunya, 2012.
- Kerouac, Jack. *On the road*. USA. Viking Press, 1957.
- Krakauer, Jon. *Into The Wild*. USA. Villard, 1996.
- Goldman, Emma. *Feminismo y Anarquismo*. Espanya. Enclave de Libros, 2017.
- Thoreau, Henry David. *Walden*. USA. Ticknor and Fields, 1854.
- Harari, Yuval Noah. *Sapiens, A Brief History of Humankind*. Israel. Harper, 2014.
- Erasmo de Róterdam. *Elogio de la Locura*. Espanya. Alianza Editorial, 2013.
- Slavoj Zizek. *Sobre la violencia, seis reflexiones marginales*. Espanya. Paidós, 2008.

Annex 1: Què significa tenir una ment senzilla d'acció i de pensament? (escrit sense accents)

El que vull transmetre en formes mes senzilles i entenedores es que sempre tot esta be. Que esta be gaudir d'un plat d'arros o d'un Porsche carrera si el tens, d'una relacio de parella, una feina o un salari. El problema ve quan es vol mes, quan vols tenir-lo pero no ho aconsegueixes, perque es aleshores quan apareix el conflicte. Per tant, una ment senzilla em refereixo a no desitjar, simplement gaudir el que tens i el que et va arribant fruit dels teus moviments a la vida, de la teva existencia (treballant, viatjant, respirant o fent el que es vulgui). A mes a mes, aquest desitjar mes tambe es pot aplicar en les relacions humanes i de parella, es a dir, no desitjar i esperar res de l'altra persona, no crear l'imatge mental del que vols de l'altra persona o d'una relació, és a dir, no crear un conflicte quan no existeix.

A la vegada, tambe vull transmetre l'importancia de no pensar, mes ben dit, d'observar. Vull posar emfasi en això ja que, com he explicat anteriorment, el pensament es la font dels nostres conflictes. Es aleshores, al observar sense pensament, quan te n'adones de que, en el fons, tot esta be. Te n'adones de que en el fons res es tan important i que som nosaltres mateixos els qui creem els propis problemes amb la ment, creant un conflicte quan no existeix. Es en aquest estat de consciencia quan pots prioritzar l'amor al conflicte, quan tens en consideracio l'altra persona i ets capaç d'empatitzar. Es aleshores quan destrueixes definitivament el teu Jo. I es que si ens hi fixem be, en l'amor no hi ha pensament, ni espai-temps, no hi ha desig. L'amor simplement es o no es, l'amor es aquest Tot. De fet, es per això que al llarg de tota la humanitat hem anat creant problemes quan no existien. Hem obert la Caixa de Pandora quan ja estavem al Paradis i nomes perque hem començat a pensar i analitzar en comptes de gaudir, es a dir, hem volgut mes.

Es per aquest motiu que no importen els formalismes si limiten, classifiquen i jutgen establint el que es correcte o incorrecte, ja que el be i mal simplement no existeix. A la vegada, no importen els nacionalismes, les diferents cultures i llengües, els accents i les pronuncies. Simplement les diferents cultures son boniques perque la diversitat es bonica; pero quan es jutja o la vols conservar, es quan t'hi aferres i tu mateix crees un conflicte, un posicionament, un nacionalisme o tot un discurs que es convenient per tu i et dona seguretat, es a dir, el que probablement em passa a mi amb aquest Treball de Fi de Grau, fet que evidencia la validesa de l'esmentat fins ara. Perque en el fons, si desapareix la teva creença o la teva llengua tampoc passara res, seguiras existint i seras

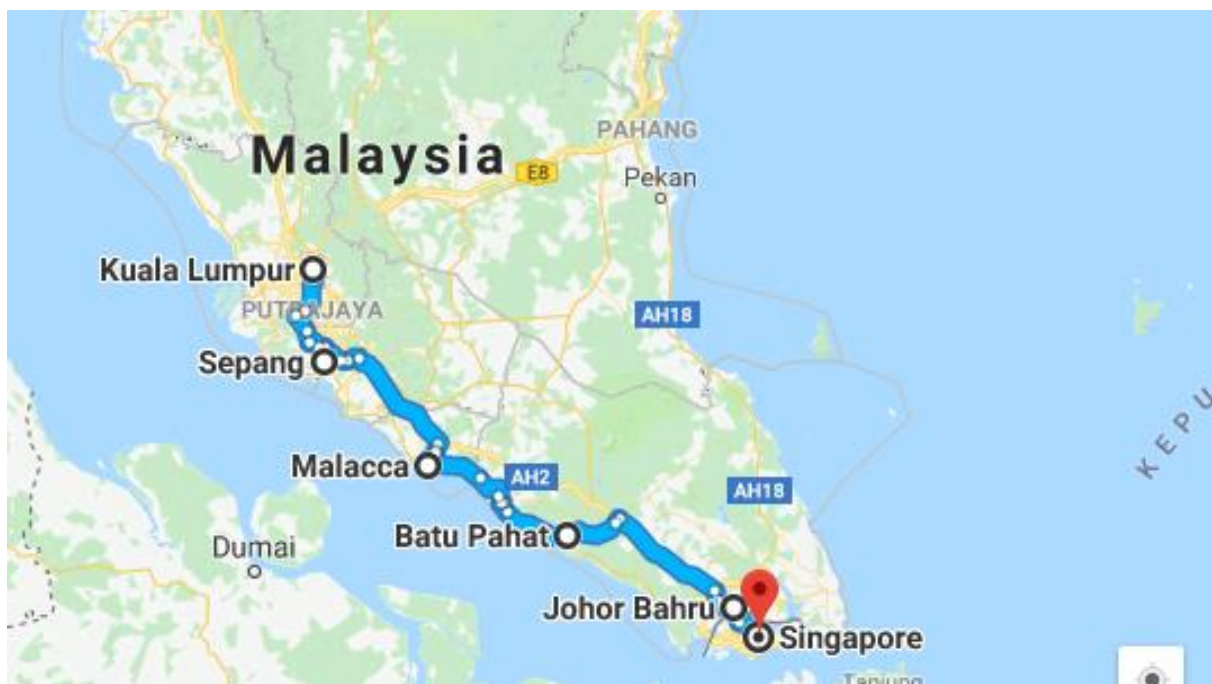
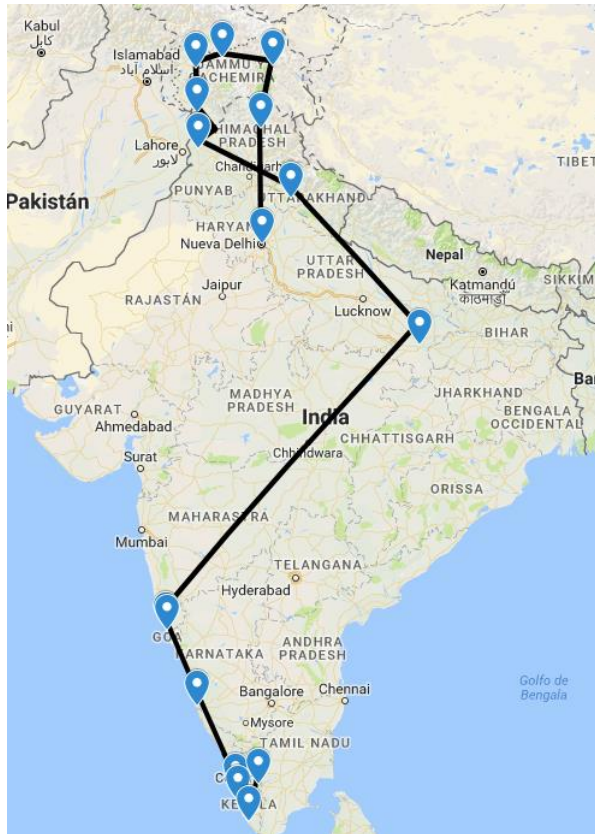
feliç igual si ho esculls, sempre que prioritzis el estar be al conflicte mental. Es aleshores quan el feminisme o els nacionalismes, per exemple, passen a tenir sentit sempre i quan no hi estiguis aferrat - cosa que considero que poca gent ha assolit i per això hi ha violència al carrer, per això s'han acabat creant tots aquest conceptes quan no haurien de caldre en una societat conscient-, sempre i quan no siguis esclau del discurs feminista o nacionalista i et porti al distanciament i a la impossibilitat de crear grans relacions amb tota la gent que t'envolta sigui o no nacionalista o feminista, home o dona. De fet, això mateix escriu Lola Robles quan explica el que critica Emma Goldman, màxima exponent feminista, al exposar:

“Segun Emma Goldman, el modo en que vivian las defensoras del sufragio demostraba lo equivocado de su eleccion. El rechazo a las convenciones sociales, de hecho, habia conducido a muchas de ellas a excluir de su vida las relaciones intimas con los hombres. Un mensaje de renuncia, una eleccion que empobrecia la vida afectiva e impedia la independencia.”

Per això dic que és en el punt en el que no estiguis aferrat a res, a cap discurs, per o creença quan seràs capaç de convertir una situació de repressió o conflicte en una situació mes, i serà aleshores quan seràs lliure de ment i quan te n'adonaras que aquesta llibertat mai podrà ser empresonada.

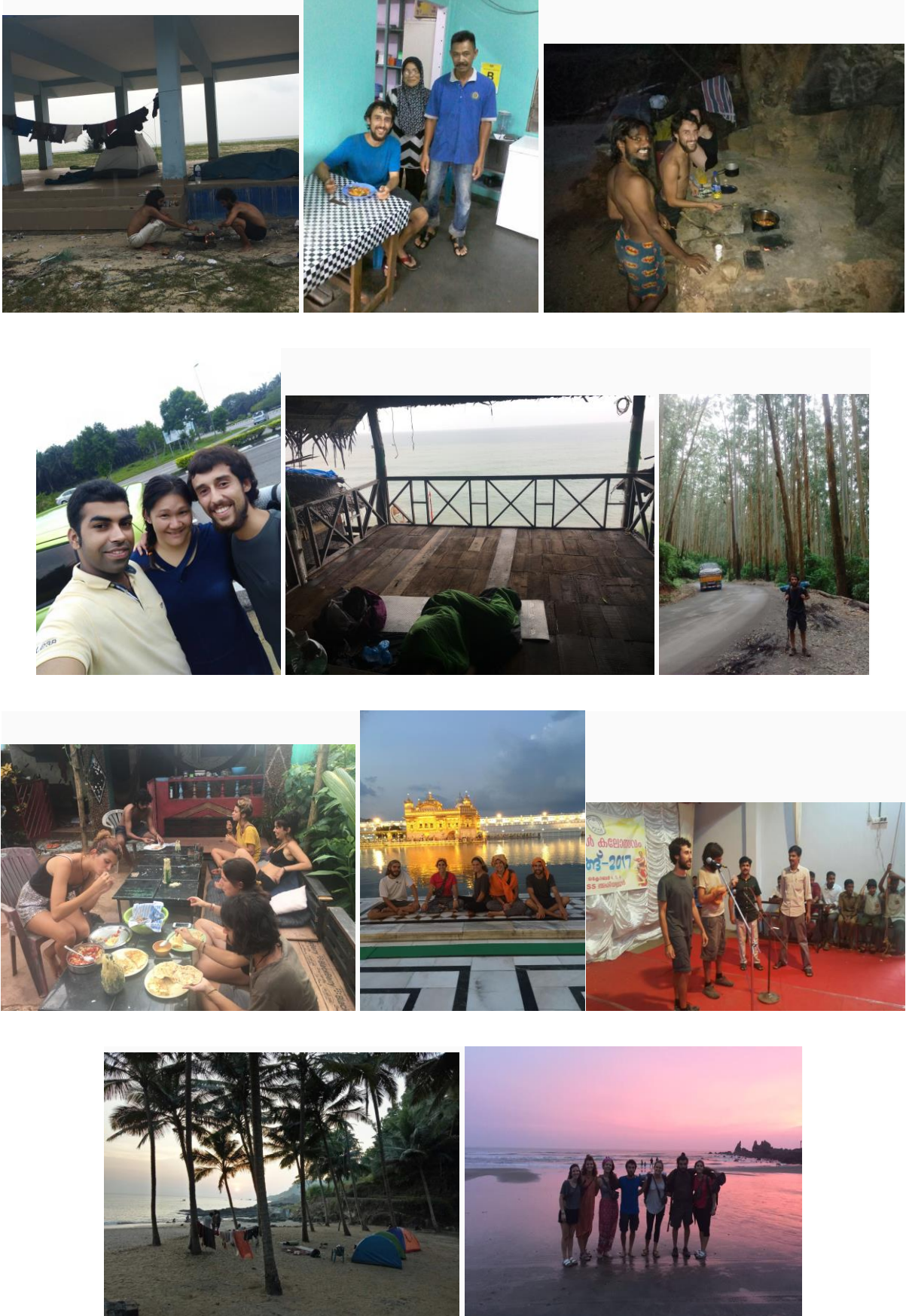
Tota aquesta reflexió és el que significa tenir una ment senzilla d'acció i de pensament. No es tracta d'anar a ajudar als necessitats, deixar de contaminar o ser activista social - que en veritat, si es fa molt millor-, es tracta de tenir aquesta mentalitat i d'adonar-te que sempre tot està bé i que si en algun moment pateixes per alguna cosa, simplement sigues conscient que és la teva ment qui està creant el conflicte. I és que també, tal i com diu Gandhi, la felicitat i el dolor són la mateixa cara de la moneda.

Annex 2: Recorregut dels viatges (Agost 2017 - Desembre 2017)

Annex 4: Fotografies

Annex 5: Agraïments

Per acabar m'agradaria agraïr a totes les persones amb qui he anat compartint aquest viatge fent una menció especial al Daniel Gironès per la seva saviesa i obertura de ment, sent l'introduïdor a aquest estil de vida i a aquest tipus de pensament.

Així doncs agraeixo també i de tot cor a la Maria, Laia, Paula, Mireia, Laura, Salil, Abi, Karen, Ken, Kees, Bushan, Tiger, Navdeep, Guru Jabsi, Ignasi, Txell, Manuel, Raj, David, Diana, Twinkel, Sebas, Kathy, Pío, Jijo, Ana, Josef, Saheeb, Harish, Jimbo, Babu, Mala, David, Alejandra, Jithin, Sami, Antony, Alex You, Mavis, Jass, Joo, Adan, Alí, Amy, Ali, Tina, Danish, Tanu, Izzy, Alba, Shrabhan, Andy, Greg, Víctor, Mauricio, Collin, Patricia, Or, Anson, Igor, Nishit, Jubin, Damian, Azahara, Singh, Petra, Kenneth, Thoufeek, Roy, Azif, Akilesh, Rajat, Shahram, Berta, Jacob, Piotrek, a tota la gent dels Rainbows, Paradise Beach, Goamazing i a molta altra gent.